

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthusiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

D. Ioan. Ivsti Lanspergii, Carthusiani in librum primum Pharetræ diuini
amoris seu vitæ affectiuæ præfatio, & in Theologiam mysticam, seu
contemplationem affectiuam (quæ puritate cordis acquiritur) ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

D. IOAN. IVSTI LANSBERGII,
Carthusiani in librum primum Phare-

træ diuini amoris seu vitæ affectiuæ præfatio, & in Theologiam
mysticam, seu contemplationem affectiuam (quæ pu-
ritate cordis acquiritur) institutio
succincta.

Hicet variæ ad obtinendam charitatis perfectionem
à Sanctis tradantur viæ, in eundem scopum finē-
que dirigentes: hæc tamen omnium creditur esse
facillima, atque maximè compendiosa, quam diui-
nus Dionysius Areopagita, & post eum nonnulli
alij docent, vt per flammigeras affectiones anima
ad Deum continuè se leuet, ad ipsum aspiret, eidem loquatur, ipsum at-
tingere, ei que inherere gestiât. Hæc via, hoc exercitium, studium est
sapientiæ: quod non multitudine librorum, nec disputationum argutiâ
discitur, sed extensione affectûs in Deum: qua excitetur iugè deside-
rium vehementius amandi Deum, perfectiusq; ipsi placendi. Propte-
rea vocatur à sanctissimo Dionysio Mystica Theologia, vtpote
quæ Diuina irradiatione in animam humanam infunditur, & affe-
ctione magis quam cognitione frequentatur. Ad hanc autem sapien-
tiam necessaria est puritas cordis, quæ hoc modo obtinenda erit, vt
homo bona semper voluntate ad Deum ferueat, vigilantissimeque ab
omni peccato cor suum custodiat, in vera innocentia, puritate, sinceri-
tate ac simplicitate Deum in omnibus quærat, ipsum habens semper
præ oculis, quasi præsentem. Hoc autem non aliter fiet, quam vt in
omnibus vbiq; & semper seipsum abneget. Quamdiu enim in mundo
sumus, nisi amor proprius in nobis fuerit mortuus, vitia germinat, id
est, desideria mala, inclinationes cogitationesq; prauas ac vanas, quæ
nos à Deo abstrahunt, inquinant, perturbant, ac impediunt.

Ideo quicquid eiusmodi senserit homo, qui cordis studet puritati, Abnegatio
sui quanto

NIIX

pere neces-
saria inte-
gritati ani-
mæ; Abne-
gare sese
quid sit.

mox debet elidere, & seipsum abnegare, hoc est, ubicunq; depræbiderit se non Dei gloriã, sed semetipsum querere, hoc ilicò detestari, abycere debet ac persequi. Hoc enim est seipsum abnegare, desideria sua non solũ non perficere, sed velle, atque conari, etiam non sentire: & sibi ipsi, ac omni inordinato amori, tam erga se, quam ad creaturas, mori.

Cor quo-
modo cu-
stodiendum

Debes igitur teipsum exire atq; relinquere, ac sine retractione cordis subycere te Deo, & hominibus propter Deum: & semper stare paratus resignatusque ad omne beneplacitum diuinum, per quemcunq; tibi etiam illud innotuerit, in aduersis æque ac in prosperis. Debes etiã ad hoc niti, quantum potes, vt cor habeas à phantasmatis, & rerum imaginibus, speciebus ac formis nudum ac mundum, & ab omni (vt dixi) inordinata affectione erga te & quamcunq; creaturarum liberũ.

Concupisci-
bilis, vt re-
formada sit.

Ad hæc maximè inuat, necessariumque est, iuge studiũ euitandi multiloquium, loquendique occasiones, sciendi curiositatẽ, curas & occupationes inutiles, sensuũ affectatã oblectationem, & rerum etiã necessariorum tam superfluitatem quam inordinatum amorem. Porro vim animæ concupiscibilem excitare debes, multiplicando desideria feruentissimè castissimèque amandi Deum. Neque enim ad hæc (vt dictum est) eges ratiocinatione aut acuta speculatione intellectus, sed affectus excitatione, quo indefinenter aspiras ad Deum, flammigeris desiderijs omnia transiens omniaq; penetrans: nec alicubi quiescas, quã in Deo optas eidẽ semper magis ac magis placere, desideratissimè eius beneplacitũ amplecti: suspirans etiam votis omnibus, vt sublato omni interstitio omniq; impedimento ac medio amoto, eidẽ mere aris cõiungi atq; vniri. In hoc studio operæ precium est, ad manum paratas semper habere aspirationes aliquas, & breues ignitasq; orationes: quibus discas eleuare mentẽ tuam in Deum, iterum atq; iterum, quotiescunque volueris.

Augustinus
Aspiratio-
nes iacula-
torie quæ
sunt.
Phasotra

Has diuus Augustin. iaculatorias vocat, quia sunt veluti sagittæ amoris ignitæ, ex corde hominis in cor Dei vulnerandum emittendæ.

Huic negotio libellus hic institutus est, non absurdè propterea vocã-
dus

dius Amoris diuini pharetra, utpote varias habens breuium orationum sagittas in se reconditas, quibus instructus omni loco & tempore, hoc est, non solum quando orare constitutum est, sed etiam inter edendum, inter ambulandum, atque adeo inter fabulandum utaris, undique occasionem sumens ut sagittas, id est, desideria amorosa emittas in Deum. Ad hoc enim conari debet cuiuslibet Deum amantis animus, ut omnis actio & tota vita sua sit iugis perpetuaque oratio: fiatque aliquando, ut iam non egeat ad orandum libro, aut orationibus formatis, sed omnia quae videt & audit sint ei liber, & materia eleuandi se ad Deum: nec vnquam adeo occupationibus necessarijs eius discindatur aut distrahatur animus, quin confestim quocumque libet collectus, valeat orando ad Deum redire. Haudquaquam enim totus digreditur à Deo externè occupatus: sed conatur, ut externae quoque actiones (quibus non pro curiositate, sed pro charitate, necessitate obedientiae incumbere habet) imò etiam defectus & infirmitates suae ansam atque materiam sibi praebeant orandi atque loquendi Deo: adeo ut liberum sit illi, sine praeuia alia anxia laboriosaue collectione spiritus eleuare se & conuertere ad Deum omni momento. Porro quam efficax sit affectuum hoc aspirandi exercitium ad delenda peccata, ad abolendam quoque omnem deformitatem & dissimilitudinem animae, quam denique valeat ad illuminationem, simplificationem, purificationem, inflammationemque cordis, & postremò ad absorptionem vnionemque cum Deo, vix credi potest. Porro quid anima tunc gustu Diuini amoris sentiat inebriata, inexplicabile est. Nempe quod sentiri possit, dici non possit.

diuini amoris cur hicce libellus dictus sit. Vti omnia trahantur in orationem.

Exercitium affectuum quo spectet.

Cauendum tamen, ne huic exercitio immoderatiùs incumbenti gula quaedam spiritualis, vel demonium meridianum imponat: ut vel immoderatio impetuosae ad Deum conuersionis vel nimis vigorosae caput laedat, aut impura in spiritualibus bonis oblectatio à Deo fornicari faciat, ut in donis Dei petius quiescas aut oblecteris, quam in Deo. Quocirca opus tibi est discretione, & maximè vigilandum, ut

Gula spiritualis uti caueda.

casta.

Intentio
quæuis quâ
debeat esse
pura.

casta deiformisquæ sit tua intentio: vt neque supra vires te nimietate graues, neque aliud hic quàm Dei gloriam quæras. Argumentum autem in teipso recipere potes Diuini tractus, & rursus sinceri amoris ex te ad Deum: si nihil quæris præter Dei honorem & beneplacitum, si pariter Dei donis non inflaris, nec propterea aspernaris alios: si denique ad tuipsius humiliationem, atque ad omnium quæ in te odis aut odisse debes mortificationem, exercitia tua & Dei dona conuertis. Et postremò, si inde quotidie te sentis, secundùm rationem saltem, magis humilem, magisque Deo subiectum & resignatum.

Gula spiri-
tualis quam
fit pericu-
losa.

At verò si deuotionis atque amoris sentimenta propter delectationem (vt fit in spiritualiter gulosis) quæris, aut in illis requiescis, nec curas quomodo moriaris vitijs, quomodo in virtutibus proficias, aut operibus bonis crescas, (tametsi decies in ecstasim mentis quotidie rapereris) in solis tamen adhuc naturalibus viuis, donis Dei abutens, tuum commodum, requiem, delectationemque in ijs requirens. Et quoniam non quæris altissimum Dei beneplacitum (quod in vera sui abnugatione inuenitur atque perficitur) quo plus proficere videris, eo in deteriora semper laberis.

Sapientia
vera vti ac-
quirenda.

Matt. 23. 35

Ceterum nemo hic conqueri potest, ad sapientiam hanc obtinendam sibi libros, doctores, aut intellectus acumen deesse. Neque enim multo labore, aut literarum studio conquiritur: sed à Deo puris mentibus infunditur, idque maxime humilibus, iuxta illud quod Saluator dicit: Confitebor tibi Domine Pater cœli & terræ, quia abscondisti hæc à sapientibus & prudentibus, & reuelasti ea paruulis. Proinde hæc via doctis indoctisquæ communis est: imò indocti & simplices affectu deuotionis ad Deum tracti, plerumque plus proficiunt, ad maioremque cognitionem diuinorum (quam experimentalem vocant) pertingunt, quam multi excellentissimè etiam literati. Quia studium hoc non versatur circa theorias, intellectualesque speculationes: quare non est etiam necessarium ingenij acumen, sed cordis munditia, & amor purus ad Deum, hoc est, liber à creaturis,

Cognitio
diuinorum
quibus mo-
dis acqui-
ratur.

cum perfecta sui ipsius relictione, quibus fit, ut continua agatur eleuatio mentis in Deum. Et hoc est, quod ante dicebam: affectum praeire, & intellectum sequi, quia in hoc negotio validior est affectio, quam cognitio.

Obserua etiam, quam nobilis sit mens hominis, quae possit etiam infinitum desiderare. Nam cum Deus ipse infinitus sit, non vult amore finito à nobis sed infinito diligi. Nihil autem in rebus est, quod in infinitum se possit extendere, praeterquam desiderium nostrum. Sit ergo desiderium in infinito amore, immensoque affectu colendi, amandi & honorandi Deum, accensum.

Eam ob rem multa in orationibus hic infra scriptis ponuntur, quae à nobis haud possibilia sunt ita fieri: consultissima tamen sunt votis omnibus desiderari & peti, quia quicquid petierimus à Deo volentes, (et impotentia nostra sola in causa est, ut non fiat quod volumus) iam desiderium hoc (licet nunquam perficiatur) pro opere coronatur à Deo. Siquidem ex corde nostrò (ut Saluator ipse noster pronuntiat) procedit, unde laudentur, aut damnentur opera nostra.

Voluntas
vbi pro opere
iudicetur.
Marc. 7. v. 21.

Atque ideo vbi nulla opera consequi possunt, cordis ipsa voluntas pro opere stat. Haec cum in infinitum se extendere possit, infinitorum potest etiam sibi operam laudem ac meritum à Deo consequi bona voluntas: licet, ut dixi, nequaquam eadem possit operari infinita. Neque enim eò potest se extendere operandi virtus, quò potest voluntas. Vides ergo quantum conferat per desideria & aspirationes excitatà voluntate se à creaturis ad Deum conuertere, & preculis mentalibus amore ignitis ab immenso immensa postulare? quandoquidem tanta est Dei munificentia, tanta benignitas, tanta largitas, ut desiderijs tuis omnibus praesto sit (quippe cum ipse sit, qui te desiderare & orare facit) & nullum prorsus vel suspirium, vel gemitum ad se emissum redire sinat ad te inanem aut otiosum. Aut enim (ut alia eius arcana, quae in anima operatur taceam) dabit tibi quòcūq; petis, aut aliud quod tibi nouit vtilius.

Providendum autem nihilominus sapientissimè, ut omnia opera tua, hoc est, quicquid agere, quicquid volueris euitare, præcedat pura ac deiformis intentio, qua nihil ibi quæras, quam gloriam & beneplacitum Dei. Interueniant alij licet medijs fines. Vltimus sit charitas, qua hæc & illa velis ideo, quia in omnibus optas, vis & quæris gloriam & beneplacitum Dei.

Pari modo sequatur omnes conatus tuos & opera, gratiarum actio & oblatio, qua tua hæc quantulacumq; Dei gratiæ adscribenda, simul ac CHRISTI omnia merita offeras eidem in vnione charitatis illius, quæ illum de cælis ad terras traxit, & ad patienda agendaque eiusmodi in carne assumpta impulit. Hoc modo pro Christi amore quomodolibet à te factum (licet ex se vile sit & exiguum) adeò tamen ex coniunctione meritorum Christi nobilitatur, adeò ex vnione Diuinæ charitatis sanctificatur, ut & Christi merita operaque eius tua fiant, & tua Christi: atque ideo sic tua omnia oblata, Patri cælesti erunt acceptissima. Quippe quæ ita meritis Vnigeniti sui immersa atque absorpta sunt, quomodo gutta aquæ nobilissimo vino multo infusa: quæ simul iam non ut aqua, sed ut vinum propinatur ac bibitur. Accedit, quod ex frequenti vsu orandi aspirandique ad Deum, non possis aliud exercitium habere, vbi sæpius tibi occurrant defectus tui atque dissimilitudo ipsa tua, qua difformis es à Christo: quàm in huiusmodi aspirationibus ac petitionibus, vbi pro charitate, pro humilitate, pro cæterisque virtutibus Deo supplicas, quæ hic tibi præscribuntur, & potissimè vbi circa vitam Iesu in meditationibus & rosario applicantur. Nā quoties virtutem, aut amorem, aut resignationem à Domino petis, mox in mentem veniet, quomodo huic voto tuo paulò ante contraria gesseris, & dolebis: decidet etiam à te & peribit, si pro illo tempore mala aliqua cogitatio, instinctus ve orationi tuæ contrarius in corde tuo versetur: quandoquidem ex diametro pugnantia vota simul in te esse non possunt. Aspirando igitur ad Deum, aut pereat necesse est, quicquid in corde tuo ante mali natum fuerat: aut ipsa aspiratio languens ac in

seipsum

Opera no-
stra uti
Christi ope-
ribus vnien-
da sint.

seipsam recidens ad Deum non perueniet: quippe non valet impuritas cordis effundere. Porro qui rarius, aut nunquam corde reuertuntur ad Deum, & quorum corda terrenis desiderijs sunt quasi visco quodam oblita, (adeo vt per mentalem orationem ad Deum se erigere nequeunt, nec corda sua effundere, offerre, resignareq; Deo) multa sepe & grandia peccata mente concipiunt, ac quodammodo parturiunt: quae nec plangunt, nec se reprehendunt: quia oculi eorum, id est, puritas & integritas cordis, obtenebrati sunt; quare seipsos non vident.

Caueas igitur omni studio, nec versari intra te smas, vnde libertatem amittas, cor tuum conuertendi dirigendique ad Deum tuum. Sine hac enim, neque salus, neque regnum Dei intra nos esse potest. Atque ideo si illam amiseris, plus amisti, quam caelum & terram. Quid enim conferet tibi aut caelum aut terra, aut si etiam omnem Scripturam intelligeres, vniuersumque mundum lucrifaceres, aut cunctis in mundo egentibus opem ferres: si interea cor tuum ita affectum fuerit ad creaturam aliquam, vt se nequeat conuertere, leuare, atque effundere in suum Creatorem? Quandoquidem & Scripturae, & opera misericordiae, & alia quaeque exercitia nobilissima, non ob aliud nobis collata sunt, quam vt horum adminiculo in Deum reuertamur, ipsi placere gestiamus, ipsique internum, beneplacens, ac iuge holocaustum efficiamur.

Itaque ad hoc semper eniti debemus, vt cordis habeamus puritatem, qua idonei simus ad Diuinae gratiae influxus recipiendos, ad amorem nostrum in Deo stabiliendum, atque figendum, & ad plenissimam abnegationem & resignationem nostri. Haec nanque abnegatio resignationisq; sui, (qua semetipsum omnimode homo relinquit, exit, ac ab omni proprietate se nudat, & plene se Deo in omne beneplacitum offert atque resignat) clavis est, qua semper pateat homini porta introeundi in Deum, & Deo introeundi in hominem.

Puritati cordis quanto-
perere studen-
dum.